

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת מצרע – שבת הגדול ♦ א' ניסן תשע"ו

עלון 196

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

זכות הדיבור – מר אלכס גליקסברג

פרשתנו היא המשכה של הפרשה הקודמת "תזריע" שעסקה אף היא בנושאי טומאה וטהרה. ראייה לדבר, בשנים שאינן מעוברות הפרשיות "תזריע-מצורע" נקראות בבת אחת באותה שבת.

רובה של הפרשה מתייחס למחלת הצרעת. האבחנה המדויקת ודרכי ההיטהרות נקבעים על ידי הכהן. יש לשים לב, שגם בכל מחלה אחרת הרופא מאבחן, אבל אז הוא גם נותן תרופה ממש. הכהן אינו רופא, הוא מנהיג רוחני, ולכן הוא לא איש של תרופות, הוא קובע את דרכי ההיטהרות (=ההחלמה) מנגע הצרעת. בבסיסן של דרכי ההיטהרות מונחים רעיונות רוחניים וסמליים. כגון: הבאת קרבן ייחודי, כיבוס, רחיצה, בידוד, גילוח, הזאה ועוד.

כיוון שכך, הבינו חז"ל את מהותו של נגע הצרעת, כנגע רוחני-רעיוני, כיוון שהמענים לנגע הם רוחניים-רעיוניים. לשיטתם נגע הצרעת נובע מנגע הדברת. כלומר, מי שמדבר ומדביק נגעים על זולתו ומוציא עליו שם רע (מצור"ע=מוציא שם רע), סופו שהנגעים דבקים בו. דיבור הוא עניין רוחני שמבטא את נשמתו של האדם, וכשהוא נגוע דרכי ההיטהרות אף הם רוחניים, אין כאן רקיחת תרופות מטעם הרופא כבכל מחלה אחרת.

ישנם אזכורים בתורה לעונשים הנקשרים לחטאים, הן בפשט הפסוקים והן ע"י הפרשנים, כגון: עבודה זרה, עזיבת דרך ה' ועוד. ייחודם של אזכורים אלו בכך, שמדובר בחטאים עקרוניים ועוצמתיים במיוחד שבין עם ישראל לאלוקיו ומקיפים את רובה המוחלט של החברה. עונש הצרעת על האדם הפרטי ו/או על קירות ביתו בא על חטא שבין אדם לחברו, וזכה אף הוא לאזכורה של התורה בשתי פרשות. כלומר על פי התורה, דרגת החומרה של חטא עבודה זרה או עזיבת דרך ה', שווה לדרגת החומרה של חטא הדברת שבין אדם לחברו !

שנזכה לדיבור טהור בזכות קדושת השבת

למשפחת כיתה יב/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות

השבת אבדה

המוצא אבדה, חייב להכריז עליה על מנת להשיבה לבעליה. לעתים קרובות רשום שם הבעלים על האבדה, קל לזהותו. אם לא - יש להכריז ולחפשו על מנת להשיב לו. הרואה אבדה חייב לקחתה ולהכריז עליה, גם אם הדבר גורם טורח (ח"מ רנט, א) אם אינו יודע מי הבעלים של החפץ שנמצא, יש להחזירו לאפסנאות, צה"ל הוא הבעלים של הציוד הצבאי, והחייל שקיבל אותו הוא "שואל" - ואינו בעלים.

חסד של אמת - המצווה

המוות הוא השלמת החיים, ואין אנו יודעים את דרכי הבורא ואין אנו יכולים להבין את גזרותיו. המוות מלווה אותנו בחיים האזרחיים שעה שאנו מלווים לבית עולמם אנשים שמלאו ימיהם, ועתים אנו פוגשים במוות בצבא ובמלחמה. רצון עז קיים בלבך, הקורא, לדלג על פרק זה ולעבור לפרק הבא. אל תעשה כן. קרא את הפרק. חייב אתה לקראו. משהחלטת להצטרף לשורות חיילי צה"ל, חייב אתה לדעת כיצד לנהוג בכל מצב שתקלע אליו. ומי יתן ולא תפגוש במוות אלא במהלך החיים הטבעיים.

שו"ת צבא ומלחמה – הרה"ג יעקב אריאל

שאלה:

אני בחר שלומד בישיבת "הסדר", לאחר שחרורי מהצבא, הצבא השאיר ברשותי זוג מדים וזוג נעליים צבאיות (יש לציין שעדיין אני בתקופת השל"ת - ולא השתחררתי "לגמרי" מהצבא).

האם מותר להשתמש ברכוש צבאי זה, לשימושים שונים, והאם יש חילוק בין מדים לנעליים והאם יש חילוק בין תקופת השל"ת לאחר תקופה זו?

תשובה:

הכתובת לבירור משפטי של מעמדך הוא הצבא.

ציטוטים מספרי - הראי"ה

"בני החצפנים פורצי הדרכים והגדרים, עתידים להיות נביאים מהמדרגה היותר עליונה, ממדרגתו של משה רבינו ומזיהרא עילאה דאדם הראשון. עץ החיים כולו בכל עומק טובו יתגלה בהם ועל ידם."

(ערפילי טוהר ל"ה)